

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 184/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok łączny - Sąd Okręgowy w Krakowie VI K 43/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	- obraza przepisów prawa materialnego, a to art. 81 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem COVID-19 oraz art. 4 § 1 k.k., polegającą na błędnej wykładni wskazanych przepisów i uznaniu, że możliwym jest połączenie kar i środków karnych orzeczonych wobec	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	skazanego wyrokami, które uległy uprawomocnieniu przed 24 czerwca 2020 roku oraz po tej dacie, podczas gdy przepisy wymienionej wyżej ustawy w sposób wyraźny wyłączają zastosowanie reguł intertemporalnych określonych w art. 4 § 1 k.k.;	
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Stosownie do regulacji art. 569 § 1 k.p.k. wyrok łączny wydaje się jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów. Jeśli brak jest warunków do wydania wyroku łącznego wówczas sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania (art. 572 k.p.k.).</p> <p>W części motywacyjnej zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy w Krakowie wskazał (oczywiście w rozważanym zaskarżonym zakresie), że należało zastosować reguły intertemporalne określone w art. 4 § 1 k.k. i zgodnie z nimi poprzednio obowiązujące, tj. przed dniem 24 czerwca 2020 r. przepisy dotyczące kary łącznej, jako względniejsze dla skazanego, również co do skazań, które uprawomocniły się po wskazanej dacie.</p> <p>W związku z powyższym już na wstępie wymaga podkreślenia, że wobec zmiany od 24 czerwca 2020 r. przepisów ustawy Kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, zmiany w zasadach orzekania kary łącznej wynikające z ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych</p>		

przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem (...)19 (Dz. U. z 2020 r. poz. 1086., dalej: Tarcza 4.0.), zasady obowiązujące od dnia 24 czerwca 2020 r. mają zastosowanie w odniesieniu do kar orzeczonych w sprawach:

a) Sądu Rejonowego w Pszczynie wyrokiem z dnia 19 czerwca 2020 roku, sygn. akt IIK 686/19;

b) Sądu Rejonowego w Pszczynie wyrokiem z dnia 22 października 2020 roku, sygn. akt II K 1004/18.

W treści art. 81 ust. 2 ustawy Tarcza 4.0. wskazano bowiem, że przepisy rozdziału IX ustawy zmienianej (dot. orzekania w przedmiocie kary łącznej) w art. 38 ustawy Tarcza 4.0., w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. W ustawie Tarcza 4.0. nie zawarto takich przepisów przejściowych, jak przepis art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396, dalej: ustawa nowelizująca), który uregulował wówczas kwestię tzw. intertemporalną w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r.

Powołany przepis art. 19 ust. 1 ustawy nowelizującej regulował, że przepisy rozdziału IX ustawy Kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą Kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym

skazaniem po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. Brak podobnej regulacji w ustawie Tarcza 4.0. oznacza zdaniem Sądu Apelacyjnego, że przepisy rozdziału IX ustawy zmienianej (dotyczące orzekania w przedmiocie kary łącznej), w brzmieniu nadanym ustawą Tarcza 4.0. (tj. w brzmieniu obowiązującym od 24 czerwca 2020 r.), stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, czyli od 24 czerwca 2020 r. i aby stosować przepisy art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 24 czerwca 2020 r. konieczne jest, aby wszystkie kary podlegające łączeniu prawomocnie zostały orzeczone po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. – w sytuacji procesowej skazanego P. G. (1) zasady obowiązujące od dnia 24 czerwca 2020 r. mają zastosowanie tylko do dwóch wyroków, które uprawomocniły się po 24 czerwca 2020 r.:

a) Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 19 czerwca 2020 r., sygn. akt IIK 686/19;

b) Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 października 2020 r., sygn. akt II K 1004/18.

Natomiast pozostałe wyroki (oczywiście w rozważanym zaskarżonym przez prokuratora zakresie):

a) Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 27 września 2019 r., sygn. akt III K 131/19;

b) Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 4 września 2019 r., sygn. akt III K 204/19;

c) Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 28 stycznia 2020 r., sygn. akt II K 977/18;

uprawomocniły się przed 24 czerwca 2020 r., a więc na zasadach obowiązujących pomiędzy 1 lipca 2015 r. a 24 czerwca 2020 r.

Sąd Apelacyjny oczywiście miał na względzie, że w doktrynie i orzecznictwie jednomyślnie przyjmuje się, iż przepisy dotyczące kary łącznej, jako przepisy materialne, podlegają co do zasady regule zawartej w art. 4 § 1 k.k. (zob. D. Kala, M. Klubińska, Kara łączna i wyrok łączny, Kraków 2017, s. 132; wyroki SN: z 26.04.2018 r., IV KK 138/18, LEX 2498040; z 26.04.2018 r., IV KK 139/18, LEX 2498041). Rozstrzygając jednak kwestię, czy dana ustawa jest względniejsza dla sprawcy w danym przypadku, należy uwzględnić całość przepisów starej i nowej ustawy (także ustaw pośrednich), a więc cały stan prawny dotyczący konkretnego przestępstwa i jego sprawcy. Każdą z ustaw należy przy tym ocenić na tle całokształtu przepisów uzasadniających odpowiedzialność karną, a zatem przy dokonywaniu oceny konkurujących ze sobą ustaw bierze się pod uwagę całą ustawę, a nie jej poszczególne uregulowania. Warto podkreślić, że zdaniem Sądu Najwyższego, ustawą względniejszą dla sprawcy jest ta ustawa, której wybór opiera się na ocenie całokształtu konsekwencji wynikających dla niego z kolejnego zastosowania obydwu wchodzących w grę ustaw. Warunkiem dokonania wyboru spełniającego te wymogi jest przeprowadzenie przez sąd orzekający swoistego testu polegającego na podjęciu rozstrzygnięcia w sprawie, odrębnie na podstawie jednej i drugiej

ustawy, a następnie na porównaniu obu rezultatów według kryterium korzystności dla oskarżonego (zob. wyrok SN z 13.05.2008., V KK 15/08, LEX 398529).

W związku z powyższymi rozważaniami kluczowe jest stwierdzenie, że przepis art. 19 ust. 1 ustawy nowelizującej wyraźnie wskazuje, kiedy nie stosuje się nowej ustawy (wówczas, gdy wszystkie wyroki uprawomocniły się przed 1.07.2015 r.), nie mówi zaś o tym, kiedy ma ona zastosowanie (tzw. wyłączenie negatywne), a zatem w tej sytuacji nie ma potrzeby porównywania norm powołanego wyżej przepisu z art. 4 § 1 k.k. (zob. wyrok SA w Krakowie z 27.04.2016 r., II AKa 49/16, LEX 2007810). W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest także podstaw do przyjęcia, że ustawodawca zakwestionował sposób rozumienia zakresu zastosowania art. 4 § 1 k.k. w odniesieniu do orzekania o karze łącznej przyjęty w dotychczasowym orzecznictwie (zob. A. Barczak-Oplustil, W. Wróbel, Zagadnienia intertemporalne zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności oraz kary łącznej w perspektywie zmian Kodeksu karnego dokonanych wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 17 lipca 2013 r., (SK 9/10) oraz ustawą nowelizującą z 20 lutego 2015 r., *Czasopismo Prawa Karnego i Nauk Penalnych* 2015/3, s. 16).

Inaczej bowiem wygląda sytuacja w zakresie oceny treści art. 81 Tarczy 4.0, który wyraźnie przewiduje odmienne i całkowicie autonomiczne zasady intertemporalne na potrzeby nowelizacji przepisów o karze łącznej niż przewidziane w art. 4 § 1 k.k., wskazując na

wybór stanu prawnego, według którego ma zapaść rozstrzygnięcie w zakresie kary łącznej w wyroku łącznym, co jest uwarunkowane konfiguracją dat uprawomocnienia się kar za poszczególne przestępstwa (zob. szerzej: A. Dziergawka, Reguły intertemporalne związane z orzekaniem kary łącznej w warunkach art. 81 Tarczy 4.0., Przegląd Sądowy 2020, nr 11-12, s. 121-134). W konsekwencji, trzeba przyznać rację skarżącemu, że w realiach rozpoznawanej sprawy określonej prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 19 czerwca 2020 r. (sygn. akt IIK 686/19) i Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 października 2020 r. (sygn. akt II K 1004/18), nie ma zastosowania art. 4 § 1 k.k., mimo materialnego charakteru przepisów dotyczących kary łącznej, ponieważ przepis art. 81 ust. 1 i 2 Tarczy 4.0 stanowi przepis szczególnie wyłączający stosowanie zasady względności. Jeżeli bowiem ustawodawca w akcie nowelizacyjnym w sposób wyraźny określa odmienne reguły kolizyjne, należy przyjąć, że wyłącza tym samym stosowanie w omawianym zakresie normy ogólnej z art. 4 § 1 k.k. Taka konkluzja, co do postanowień prawa przejściowego stwarza możliwość osiągnięcia minimum kompromisu pomiędzy postulatem poszanowania bezpieczeństwa prawnego a koniecznością dokonywania nieodzownych zmian w obowiązującym systemie prawnym (por. B. Nita, A. R. Światłowski, Z akaz łącznego stosowania przepisów ustawy nowej oraz ustawy dawnej na tle art. 4 § 1 k.k., Prokuratura i Prawo 2001/3, s. 33).

Nie można zatem – uwzględniając wszystkie powyższe uwarunkowania

– kwestionować poglądu, że ustawodawca celowo zaniechał możliwości stosowania wobec skazanych objętych regulacją art. 81 Tarczy 4.0, który wyraźnie przewiduje odmienne i całkowicie autonomiczne zasady intertemporalne na potrzeby nowelizacji przepisów o karze łącznej niż przewidziane w art. 4 § 1 k.k., wskazując na wybór stanu prawnego, według którego ma zapaść rozstrzygnięcie w zakresie kary łącznej w wyroku łącznym, co jest uwarunkowane konfiguracją dat uprawomocnienia się kar za poszczególne przestępstwa. Dlatego też nie można, wobec braku takiej regulacji, dopatrywać się istnienia rzeczywistej luki w prawie. Odmienne argumenty obalałyby pozostawanie w przekonaniu, że wykładnia prawa musi opierać się na racjonalności działania ustawodawcy oraz na założeniu wewnętrznej spójności aktu prawnego z całym systemem prawa. Warto dodać, że należy mieć na uwadze reguły walidacyjne. Te zaś określają sens czynności konwencjonalnych oraz sposób ich dokonywania. Dopiero w oparciu o owe reguły sensu określone akty lub zdarzenia nabierają znaczenia prawnego. Reguły walidacji stanowią w istocie kryterium przynależności określonego aktu, tekstu lub normy do systemu prawa (W. Wróbel, *Zmiana normatywna i zasady intertemporalne w prawie karnym*, Kantor Wydawniczy Zakamycze, Kraków 2003, s. 520.). Realizacja zamysłu ustawodawcy nie zawsze doprowadza do postawienia kropki nad „i”. Jest to cecha wykładni funkcjonalnej, kiedy dyrektywy wywodzone głównie z klauzul generalnych pozwalają na taką interpretację przepisu, w wyniku

<p>której spełni on rolę (funkcję) racjonalną (S. Przyjemski, Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2006 r., sygn. I KZP 23/06, Prokuratura i Prawo 2007, nr 12, s. 172).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana zaskarżonego wyroku oraz połączenie:</p> <p>1) na zasadach obowiązujących pomiędzy 1 lipca 2015 r. a 24 czerwca 2020 r. kar orzeczonych:</p> <p>a) wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 27 września 2019 r., sygn. akt III K 131/19;</p> <p>b) wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 4 września 2019 r., sygn. akt III K 204/19;</p> <p>c) wyrokiem Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 28 stycznia 2020 r., sygn. akt II K 977/18;</p> <p>2) na zasadach obowiązujących od dnia 24 czerwca 2020 roku kar orzeczonych:</p> <p>a) wyrokiem Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 19 czerwca 2020 r., sygn. akt IIK 686/19;</p> <p>b) wyrokiem Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 października 2020 r., sygn. akt II K 1004/18.</p> <p>3) na zasadach obowiązujących pomiędzy 1 lipca 2015 r. a 24 czerwca 2020 r. środków karnych w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonych:</p> <p>a) wyrokiem Sądu Rejonowego w Myszkowie z dnia 18 stycznia 2019 r., sygn. akt IIK 1007/18;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo</p> <p>zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

b) wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 12 września 2018 r., akt III K 776/18;

c) Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 4 września 2019 r., sygn. akt III K 204/19.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Należy także podkreślić, że Sąd Apelacyjny nie był uprawniony do uchylecia zaskarżonego wyroku, tylko w celu dokonania jego modyfikacji faktycznej i prawnej, albowiem przepis art. 437 § 2 k.p.k. jednoznacznie stwierdza, w jakich sytuacjach możliwe jest wydanie przez sąd odwoławczy wyroku uchylającego zaskarżony wyrok i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania. Wskazuje, że może to nastąpić wyłącznie w wypadkach wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli konieczne jest przeprowadzenie przewodu sądowego w całości. Żadna z tych przesłanek nie zaktualizowała się w przedmiotowej sprawie. Sąd Apelacyjny nie stwierdza bowiem, by orzeczenie sądu I instancji dotknięte było wadą w postaci bezwzględnej przyczyny odwoławczej, a art. 454 k.p.k. - z oczywistych względów - nie miał w tym wypadku zastosowania.

W przedmiotowej sprawie nie zaistniała również konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości. A tym samym za w pełni dopuszczalne należy uznać wydanie przez sąd odwoławczy orzeczenia zmieniającego zaskarżony wyrok łączny, w sytuacji ujawnienia się nowych kar podlegających łączeniu,

czy też stwierdzenia, że sąd pierwszej instancji pominął określone kary podlegające łączeniu. W uchwale składu 7 sędziów z dnia 28 czerwca 2018 r., I KZP 3/18, Sąd Najwyższy, opierając się na pogłębionej argumentacji, którą Sąd Apelacyjny w tym w składzie w pełni podziela, jednoznacznie wskazał bowiem, że nie narusza prawa do obrony w stopniu niemożliwym do zaakceptowania orzeczenie po raz pierwszy przez sąd odwoławczy w sprawie o wydanie wyroku łącznego kary łącznej, tym bardziej orzeczenie jej w innym zakresie, niż orzekł sąd pierwszej instancji (Legalis 1793422). W uchwale tej stwierdzono również, że skoro opowiedziano się za dopuszczalnością orzeczenia przez sąd odwoławczy po raz pierwszy kary łącznej, to tym bardziej (a maiori ad minus) wypada uznać dopuszczalność orzeczenia przez ten sąd kary łącznej na innej podstawie przedmiotowej, niż uczynił to sąd pierwszej instancji. Nie jest to problemem zwłaszcza w wypadku, gdy apelacja podnosi zaistniałe uchybienie. W obowiązującym modelu postępowania odwoławczego sąd ad quem ocenia bowiem prawidłowość kontrolowanego wyroku przez pryzmat okoliczności istniejących w chwili jego wydania (jakkolwiek musi też mieć na uwadze ewentualnie później zaistniałe okoliczności, zwłaszcza wyłączające postępowanie) i zmienia go w razie stwierdzenia któregoś z uchybień określonych w art. 438 k.p.k., co w realiach rozpoznawanej sprawy zachodzi.

Nie można również nie widzieć potrzeby możliwie szybkiego wyjaśnienia sytuacji prawnej skazanego, który zazwyczaj

ma interes w sprawnym przeprowadzeniu postępowania o wydanie wyroku łącznego i niemnożeniu kolejnych, czemu też sprzeciwia się wzgląd na ekonomię procesową, czynności sądowych. Należy mieć także na uwadze specyfikę postępowania o wydania wyroku łącznego, które może być wszczęte z urzędu i w ramach którego sąd sam zbiera niezbędne materiały; nie widać przeszkód dla wykazania w tym względzie inicjatywy też przez organ ad quem. (zob. wyrok SN z 3.03.2021., II KS 1/21, Legalis 2543719).

Nie można także zapominać, że nierówność w dostępie do zasady *lex mitior* (nakaz stosowania ustawy względniejszej dla sprawcy) wynikającej z art. 4 § 1 k.k., była rozważana przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 4 lipca 2018 r. (sygn. akt K 16/16). Wówczas to nie podzielono poglądu, że kryterium różnicowania sprawców w postaci daty uprawomocnienia się wyroków skazujących jest niekonstytucyjne, uznając, że art. 19 ust. 1 tzw. ustawy lutowej jest zgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP. Zgodnie zatem z brzmieniem aktualnie obowiązujących przepisów należało orzec dwie kary łączne - jedną składającą się z jednostkowych skazań, które uprawomocniły się przed 24 czerwca 2020 r., oraz drugą dotyczącą kar z wyroków, które przysioły prawomocności uzyskały po tej dacie.

Konsekwencją niemożności zastosowania art. 4 § 1 k.k. było także wyeliminowanie jako jednostkowego zakazu podlegającego łączeniu z pozostałymi zakazami tego samego rodzaju orzeczonego przez Sąd

<p>Rejonowy w Pszczynie wyrokiem z 22 października 2020 r., w sprawie IIK 1004/18.</p>	
<p>3.2.</p>	<p>rażąca niewspółmierność - łagodność orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności i środka karnego w postaci łącznego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, poprzez przydanie zbytnej wagi okolicznościom łagodzącym w postaci pozytywnej opinii skazanego uzyskanej z zakładu karnego, a tym samym niewystarczające wzięcie pod uwagę okoliczności obciążających, takich jak: uprzednia wielokrotna karalność skazanego, sposób jego życia przed i po popełnieniu poszczególnych przestępstw, godzenie w różne dobra prawne, w tym wymiar sprawiedliwości, mienie, wolność, godność oraz życie i zdrowie innych osób, jak również nieuwzględnienie w sposób właściwy przesłanek prewencji generalnej i indywidualnej, które prawidłowo ocenione winny doprowadzić do orzeczenia wobec P. G. (1) kary łącznej pozbawienia wolności oraz wymienionego łącznego środka karnego w wyższym wymiarze.</p> <p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Całościowa ocena zebranego w sprawie o wydanie wyroku łącznego materiału dowodowego oraz ujawnionych okoliczności faktycznych – wbrew zarzutom apelacji - nie prowadzi do wniosku, że wymierzona skazanemu kara łączna oraz łączny wymiar</p>	

środka karnego, jawią się jako niewspółmiernie łagodne.

Rzecz jednak w tym, że w związku z uwzględnieniem apelacji w zakresie zarzutu obrazy prawa materialnego, zmianie uległ też zakres orzeczonej wobec P. G. (1) kary łącznej pozbawienia wolności, a właściwie dwóch kar łącznych pozbawienia wolności, oraz zakres orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

W tym miejscu należy przyznać rację skarżącemu, że zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić, wówczas gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy. Innymi słowy, gdy w odczuciu społecznym jest karą niesprawiedliwą. Słusznie zatem wskazuje się, że wymierzona kara nie może być swoją dolegliwością łagodniejsza od dolnego progu społecznej tolerancji. Nie może być zatem sygnałem dla adresata normy prawnej, że dobro chronione normą nie otrzymuje ze strony władzy państwowej należytej ochrony (zob. wyrok SN z 5.11.2016., IV KK 225/16, LEX 2169500). Przy czym nie jest koniecznym wskazywanie w tym zakresie nowych, nie ustalonych przez sąd okoliczności, wystarczającym jest bowiem wykazanie,- że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczone kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (zob. wyrok SN z 23.10.1974., V KRN 78/74, LEX

<p>nr 18899). Powyższe poglądy mają pełne zastosowanie w sprawie o wydanie wyroku łącznego i zostały uwzględnione przez Sąd Apelacyjny przy orzekaniu wobec P. G. (1) „nowych” kar łącznych pozbawienia wolności i łącznego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana zaskarżonego wyroku oraz połączenie:</p> <p>1) na zasadach obowiązujących pomiędzy 1 lipca 2015 r. a 24 czerwca 2020 r. kar orzeczonych:</p> <p>a) wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 27 września 2019 r., sygn. akt III K 131/19;</p> <p>b) wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 4 września 2019 r., sygn. akt III K 204/19;</p> <p>c) wyrokiem Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 28 stycznia 2020 r., sygn. akt II K 977/18;</p> <p>oraz <u>orzeczenie kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności</u>;</p> <p>2) na zasadach obowiązujących od dnia 24 czerwca 2020 r. kar orzeczonych:</p> <p>a) wyrokiem Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 19 czerwca 2020 r., sygn. akt IIK 686/19;</p> <p>b) wyrokiem Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 października 2020 r., sygn. akt II K 1004/18;</p> <p>oraz <u>orzeczenie kary łącznej 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności</u>;</p> <p>3) zmiana zaskarżonego wyroku oraz połączenie na zasadach</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

obowiązujących pomiędzy 1 lipca 2015 roku a 24 czerwca 2020 roku środków karnych w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonych:

a) wyrokiem Sądu Rejonowego w Myszkowie z dnia 18 stycznia 2019 r., sygn. akt IIK 1007/18 w wymiarze 2 lat,

b) wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 12 września 2018 r., akt III K 776/18 w wymiarze 3 lat;

c) Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 4 września 2019 r., sygn. akt III K 204/19 w wymiarze 2 lat

oraz orzeczenie łącznego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 6 lat.

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

W związku z uwzględnieniem apelacji w zakresie zarzutu obrazy prawa materialnego, zmianie uległ też zakres orzeczonej wobec P. G. (1) kary łącznej pozbawienia wolności, a właściwie dwóch kar łącznych pozbawienia wolności, oraz zakres orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

W związku z tym częściowo zasadnym okazał się zarzut rażącej niewspółmierności - łagodność orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności i środka karnego w postaci łącznego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Przy wymiarze kar łącznych pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny miał na względzie,

że instytucja kary łącznej nie polega w istocie na automatycznym niejako zmniejszeniu dolegliwości za przestępstwa już popełnione, ale służy racjonalizacji wykonania kar pochodzących z różnych skazań - zgodnie z aktualizowanymi na bieżąco celami tychże kar (zob. wyrok SA w Gdańsku z 30.07.2019., II AKa 225/19, Legalis 2259499), a wymierzając karę łączną sąd kieruje się przede wszystkim dyrektywami prewencji generalnej i indywidualnej. Użycie w tekście prawnym wyrażenia „przede wszystkim” wyklucza możliwość przyjęcia, że dyrektywy prewencji indywidualnej i generalnej są jedynymi, które należy brać pod uwagę przy orzekaniu kary łącznej. W szczególności, przy wymiarze kary łącznej sąd musi kierować się także związkiem przedmiotowo – podmiotowym między zbiegającymi się przestępstwami, który może mieć zasadnicze znaczenie dla określenia zasady łączenia kar. Im ściślejszy jest ten związek, tym bardziej rozważyć należy możliwość zastosowania absorpcji czy asperacji, przy założeniu, że pełna absorpcja bądź kumulacja winny mieć – co do zasady – charakter wyjątkowy (wyrok SN 2.02.2021., IV KK 426/20, Legalis 2584470).

Dlatego mając na uwadze z jednej strony pozytywną opinię skazanego z zakładu karnego, Sąd Apelacyjny nie mógł z drugiej strony pominąć przy kształtowaniu wysokości łącznych kar pozbawienia wolności, że P. G. (1) zarzuconych mu poszczególnych czynów przeciwko mieniu, wolności oraz życiu i zdrowiu dopuszczał się w sposób brutalny, czyniąc ze swoich działań swoistego rodzaju sposób na życie. Ponadto ukrywał się on przed

organami ścigania, zaś pozytywna prognoza kryminologiczna była wobec niego wysoce wątpliwa. Swoją postawą okazywał ponadto rażące lekceważenie dla obowiązujących norm prawnych i społecznych. Kolejne skazania nie powstrzymywały go przed popełnianiem kolejnych, nierzadko agresywnych i zuchwałych czynów na szkodę wielu, niezwiązanych ze sobą osób, a także osoby najbliższej, tj. siostry. Kres jego przestępczej działalności położyła dopiero izolacja penitencjarna.

Tak więc przy uwzględnieniu uprzedniej wielokrotnej karalności skazanego, sposobu jego życia przed i po popełnieniu poszczególnych przestępstw, godzenie w różne dobra prawne, w tym wymiar sprawiedliwości, mienie, wolność, godność oraz życie i zdrowie innych osób, które prawidłowo ocenione doprowadziły do zmiany zaskarżonego wyroku i orzeczenia wobec P. G. (1) kar łącznych i łącznego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w następujący sposób:

1) na mocy art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami Covid -19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem Covid-19 (Dz.U2020, poz. 1086) w zw. z art. 85 § 1, 2 i 3 k.k. i art. 86 § 1 k.k. - na zasadach obowiązujących pomiędzy 1 lipca 2015 r. a 24 czerwca 2020 r., łączy kary pozbawienia wolności orzeczone:

a) wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 27 września 2019

r., sygn. akt III K 131/19 - kary jednostkowe: 3 lat i 2 miesiące, 1 roku, 8 miesięcy, 1 roku i 2 miesiące, 1 roku i 6 miesięcy, 1 roku i 6 miesięcy -pozbawienia wolności;

b) wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 4 września 2019r., sygn. akt III K 204/19 - karę łączną w wymiarze 3 lat i 2 miesiące pozbawienia wolności;

c) wyrokiem Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 28 stycznia 2020 r., sygn. II K 977/18 - karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

i orzeka wobec skazanego P. G. (1) karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności, odnosząc do niej wskazany w punkcie IV zaskarżonego wyroku okres zaliczenia.

2) na mocy art. 81 ust. 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami Covid -19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem Covid-19 (Dz.U2020, poz. 1086) w zw. z art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. - na zasadach obowiązujących od dnia 24 czerwca 2020 r., rozwiązując karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 października 2020r., sygn. akt II K 1004/18, łączy kary pozbawienia wolności orzeczone:

a) wyrokiem Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 19 czerwca 2020 r., sygn. akt II K 686/19, w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności;

b) wyrokiem Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 października

2020r., sygn. akt II K 1004/18, w wymiarze: 6 miesięcy, 8 miesięcy, 1 roku, 1 roku - pozbawienia wolności;

i orzeka wobec skazanego P. G. (1) karę łączną 4 (czterech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

3) na podstawie art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami Covid-19 oraz postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z Covid-19 (Dz.U2020, poz. 1086) w zw. z art. 85 § 1, 2 i 3 k.k. i art. 86 § 1 k.k. na zasadach obowiązujących pomiędzy 1 lipca 2015 r. a 24 czerwca 2020 r. łączy środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczone:

a) wyrokiem Sądu Rejonowego w Myszkowie z dnia 18 stycznia 2019 r., sygn. akt II K 1007/18 w wymiarze 2 lat;

b) wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 12 września 2018 r., akt III K 776/18 w wymiarze 3 lat;

c) Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 4 września 2019 r., sygn. akt III K 204/19 w wymiarze 2 lat;

i orzeka wobec skazanego P. G. (1) łączny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat, odnosząc do niego wskazany w punkcie VI zaskarżonego wyroku okres zaliczenia;

4) na zasadzie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie o objęcie wyrokiem łącznym wyroku Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 października

2020 r., sygn. akt II K 1004/18, w zakresie orzeczonego w nim środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Dokonując analizy podmiotowo - przedmiotowej pomiędzy poszczególnymi czynami przypisanymi skazanemu, Sąd Apelacyjny ustalił, że choć odległość czasowa pomiędzy nimi nie była znaczna, to różnorodność naruszonych dóbr prawnych i odmienny sposób postępowania skazanego, co do każdego z tych czynów nie przemawiają za istnieniem ścisłego związku pomiędzy nimi. Pomimo pozytywnej opinii z zakładu karnego, nie można przeceniać pozytywnych wyników resocjalizacji P. G. (1) w izolacji i faktycznie trzeba przyznać rację apelującemu, że sąd I instancji zdecydowanie przecenia okoliczności związane z zachowaniem skazanego w trakcie odbywania kar i skuteczność dotychczasowych działań resocjalizacyjnych podjętych w stosunku do niego.

Suma tych okoliczności wskazuje, że proces resocjalizacji P. G. (1) nie jest dalece zaawansowany i w żadnym razie nie uzasadnia wymierzenia skazanemu kar łącznych z zastosowaniem pełnej absorpcji, gdyż nie byłyby karami sprawiedliwymi i zgodnymi z poprawnymi kryteriami oceny opisanymi powyżej. Nie byłyby one także w stanie zrealizować pożądanых zadań prewencyjnych, w szczególności w sferze prewencji indywidualnej, nakierowanej na osobę skazanego.

Ustalając wymiar kar łącznych Sąd Apelacyjny miał także na względzie, że orzekana kara, także

kara łączna winna mieć wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o niej. Chodzi przy tym nie tylko o wpływ na środowisko sprawcy, ale i na środowisko osoby pokrzywdzonej, aby ugruntować świadomość, że kto w przestępny sposób narusza dobra będące pod ochroną, zostanie sprawiedliwie ukarany. Kara jest również jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości, tak w sensie jej funkcji odstraszałającej, jak i w zakresie kształtowania społecznie pożądanych postaw. Chodzi zaś tu o to, aby każdego, w tym w szczególności osoby skazane wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać ich powrotowi do przestępstwa. Jest to podyktowane potrzebą przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmożenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa. Nie są oczywiście równoznaczne z wymaganiem wymierzania wyłącznie surowych kar, acz jej nie wykluczają (zob. wyrok SA w Szczecinie z 17.01.2019., II AKa 226/18, Legalis 2180315).

W konsekwencji, wymierzone skazanemu kary łączne 6 lat oraz 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności i ich przedstawione powyżej uzasadnienie powyższe cele niewątpliwie spełnia. Jawi się zatem jako kara właściwie i sprawiedliwie ukształtowana a jako taka nie nosi znamion rażącej niewspółmierności.

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
W zakresie, którego nie zaskarżył prokurator utrzymano zaskarżony wyrok w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
W toku rozprawy apelacyjnej prokurator oświadczył, iż modyfikuje zakres zaskarżenia w ten sposób, że zaskarża pkt III- V orzeczenia sądu I instancji, co implikowało utrzymanie wyroku w mocy w pozostałym zakresie z uwagi na brak innych przesłanek do jego modyfikacji lub uchylecia.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
I. zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że: 1. w punkcie III: 1) na mocy art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami Covid -19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem Covid-19 (Dz.U2020, poz. 1086) w zw. z art. 85 § 1, 2 i 3 k.k. i art. 86 § 1 k.k. - na zasadach obowiązujących pomiędzy 1 lipca 2015 r. a 24 czerwca 2020 r., łączy kary pozbawienia wolności orzeczone:	

a) wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 27 września 2019 r., sygn. akt III K 131/19 - kary jednostkowe: 3 lat i 2 miesięcy, 1 roku, 8 miesięcy, 1 roku i 2 miesięcy, 1 roku i 6 miesięcy, 1 roku i 6 miesięcy - pozbawienia wolności;

b) wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 4 września 2019r., sygn. akt III K 204/19 - karę łączną w wymiarze 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

c) wyrokiem Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 28 stycznia 2020 r., sygn. II K 977/18 - karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

i orzeka wobec skazanego P. G. (1) karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności, odnosząc do niej wskazany w punkcie IV zaskarżonego wyroku okres zaliczenia;

2) na mocy art. 81 ust. 2 ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami Covid -19 oraz o uproszczonym postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z wystąpieniem Covid-19 (Dz.U2020, poz. 1086) w zw. z art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. - na zasadach obowiązujących od dnia 24 czerwca 2020 r., rozwiązując karę łączną pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 października 2020r., sygn. akt II K 1004/18, łączy kary pozbawienia wolności orzeczone:

a) wyrokiem Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 19 czerwca 2020 r., sygn. akt II K 686/19, w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności;

b) wyrokiem Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 października 2020r., sygn. akt II K 1004/18, w wymiarze: 6 miesięcy, 8 miesięcy, 1 roku, 1 roku - pozbawienia wolności; i orzeka wobec skazanego P. G. (1) karę łączną 4 (czterech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. w punkcie V:

na podstawie art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 19 czerwca 2020|r. o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami Covid-19 oraz postępowaniu o zatwierdzenie układu w związku z Covid-19 (Dz.U2020, poz. 1086) w zw. z art. 85 § 1, 2 i 3 k.k. i art. 86 § 1 k.k. na zasadach obowiązujących pomiędzy 1 lipca 2015 r. a 24 czerwca 2020 r. łączy

<p>środki karne w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczone:</p> <p>a) wyrokiem Sądu Rejonowego w Myszkowie z dnia 18 stycznia 2019 r., sygn. akt II K 1007/18 w wymiarze 2 lat,</p> <p>b) wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 12 września 2018 r., akt III K 776/18 w wymiarze 3 lat;</p> <p>c) wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku-Białej z dnia 4 września 2019 r., sygn. akt III K 204/19 w wymiarze 2 lat;</p> <p>i orzeka wobec skazanego P. G. (1) łączny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu) lat, odnosząc do niego wskazany w punkcie VI zaskarżonego wyroku okres zaliczenia;</p> <p>II. na zasadzie art. 572 k.p.k. umarza postępowanie o objęcie wyrokiem łącznym wyroku Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 października 2020 r., sygn. akt II K 1004/18, w zakresie orzeczonego w nim środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.</p>	
Zwiąźle o powodach zmiany	
<p>Uznano apelację prokuratora co do obrazy prawa materialnego za zasadną, a to implikowało konieczność orzeczenia nowych kar łącznych pozbawienia wolności i łącznego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, po wyeliminowaniu wyroku Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 22 października 2020 r., sygn. akt II K 1004/18, w zakresie orzeczonego w nim środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.</p>	
5.2.2.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiąźle o powodach zmiany	

<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>	
---	--

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

5.	<p>Sąd Apelacyjny zwolnił skazanego P. G. (1), w całości, od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków za postępowanie odwoławcze. Przepis art. 624 § 1 k.p.k. stanowi, że sąd może zwolnić oskarżonego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności. Oczywiście sam fakt pobytu skazanego w jednostce penitencjarnej nie jest wystarczającą przesłanką, aby ustanowić skazanemu obrońcę z urzędu i zwolnić od obowiązku uiszczenia stosownej opłaty, ale w sytuacji gdy posiada on do dyspozycji środki finansowe umożliwiające uiszczenie opłaty i pokrycie kosztów wynagrodzenia dla obrońcy z wyboru (por. postanowienie SN z 19.03.2019., IV KO 118/18, Legalis, 2256690). Rzecz właśnie w tym, że skazany P. G. (2) przebywając od dawna w zakładzie karnym nie posiada takich środków i nie wykonuje pracy zarobkowej. Tak więc izolacja penitencjarna skazanego stoi na przeszkodzie, by uzyskał zatrudnienie pozwalające na spłatę zasądzonych kosztów. Tym samym zasądzenie kosztów sądowych generuje dla skazanego P. G. (2) podstawę ustalenia, że uiszczenie kosztów sądowych (w zakresie rozpoznawanej sprawy, wydatków za postępowanie odwoławcze - art. 616 § 2 pkt 2 k.p.k.) byłoby zbyt uciążliwe, w rozumieniu art. 624 § 1 k.p.k.</p>
----	---

PODPIS
SSA Katarzyna Wysokińska-Walenciak SSA Lucyna Juszczyk SSO (del.) Robert Pelewicz

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot apelację wnoszący	Prokurator	

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok łączny Sądu Okręgowego w Krakowie, sygn. akt VI K 43/20	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Wyrok łączny Sądu Okręgowego w Krakowie, sygn. akt VI K 43/20

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok łączny Sądu Okręgowego w Krakowie, sygn. akt VI K 43/20	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana